

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Richterovou, advokátkou se sídlem Týnská 12, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2022, č. j. KUZL 68473/2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2023, č. j. 29 A 84/2022-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“), podanou dne 21. 6. 2022, domáhal poskytnutí informace o výši hrubého platu, náhrady platu za čerpání dovolené a náhrady platu za nevyčerpanou dovolenou bývalého ředitele městské policie, a to za leden a únor 2007 (dále také „požadované informace“). Magistrát města Zlína (dále „povinný subjekt“) žádost odmítl rozhodnutím ze dne 7. 7. 2022, sp. zn. MMZL 134233/2022 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“).

[2] Prvoinstanční rozhodnutí bylo následně potvrzeno shora označeným rozhodnutím žalovaného. Žalovaný vyšel ze čtyřbodového testu proporcionality formulovaného v judikatuře Ústavního soudu. Tři podmínky testu označil za naplněné – povinný subjekt totiž disponoval požadovanou informací, žalobce plnil roli tzv. společenského hlídačského psa a s ohledem na povahu pracovní pozice ředitele městské policie se požadované informace

týkaly veřejného zájmu. Podle žalovaného nicméně nebyla naplněna čtvrtá podmínka, tj. to, že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Požadované informace nepochybně zasahují do soukromého života bývalého ředitele městské policie, přičemž v žalobcově případě nemůže podle žalovaného převážet právo na poskytnutí požadované informace, ty se totiž týkají období před více než 15 lety a žalobce je poptává jen s cílem zpochybnit dříve poskytnuté informace. Jak přitom žalovaný ověřil u prvoinstančního orgánu, nic nenaznačuje tomu, že by žadatel dostal dříve chybné informace.

[3] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného (dále „napadené rozhodnutí“) a vydání informačního příkazu. Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl přitom, že o skutkově obdobné věci týkající se hrubého platu, osobního ohodnocení a dalších příplatků mj. téhož zaměstnance již rozhodoval jiný senát krajského soudu, který žalobci vyhověl a uložil povinnému subjektu informaci poskytnout. V navazujícím řízení o kasační stížnosti NSS v rozsudku ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, uvedl, že ačkoli rozsudek krajského soudu v obecné rovině vycházel ze správných úvah, krajský soud nedostatečně zhodnotil, nakolik může k diskusi o věcech veřejného zájmu přispět informace o platu z období před jedenácti lety. Pokud by žalobce v navazujícím řízení před krajským soudem dostatečně neobjasnil, jakému legitimnímu účelu mohou sloužit informace vztahující se k tak dávnému časovému úseku, měl podle NSS krajský soud žalobu v této části zamítnout. Krajský soud, veden závěry NSS, provedl v dalším řízení (den po podání žádosti o informace v nynější věci) ústní jednání a žalobě částečně vyhověl, nikoli však v části týkající se platových poměrů ředitele městské policie. Žalobce soud totiž nepřesvědčil, že by více jak deset let staré informace byly způsobilé vyvolat relevantní veřejnou debatu. Nebylo rovněž možné odhlížet od toho, že žalobce již informace o celkové výši příjmů v minulosti získal a k vyvolání veřejné debaty mohl využít, přičemž v tehdy posuzované žádosti je pouze žádal v detailnější a podrobněji strukturované podobě, aby mohl zpochybnit pravdivost těch dříve poskytnutých. Záměr „ověřit“ správnost již dříve poskytnutých informací krajský soud vyhodnotil jako důvod nezpůsobilý ospravedlnit poskytnutí informací o platových poměrech starších deseti let. Při takovém časovém odstupu již informace nemají potenciál vyvolat diskusi o věcech veřejného zájmu.

[4] Krajský soud při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí v nyní řešené žalobcově věci neshledal důvod odchýlit se od přístupu, který volil v řízení navazujícím na zrušující rozsudek NSS č. j. 10 As 542/2021-99. Uvedl, že žalobce již jako účastník řízení v této skutkově obdobné věci byl srozuměn s tím, že měl blíže zdůvodnit, jakému legitimnímu účelu mohou požadované informace o platových poměrech sloužit, byly-li v době podání stížnosti již patnáct let staré. S časem výrazně klesá veřejný zájem na vedení diskuse, a naopak převažuje zájem na ochraně soukromí osob, o jejichž platové poměry se jedná. Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že z žalobcovy žádosti nijak nevyplývalo, za jakým účelem informace požadoval. Šlo-li mu pouze o ověření pravdivosti již dříve poskytnutých informací, takový důvod nepostačuje k odůvodnění poskytnutí informací za tak dávno uplynulé období, jak konstatoval NSS v rozsudku č. j. 10 As 542/2021-99. Krajský soud proto dále považoval za nadbytečné provádět výslech účastníky navržených svědkyní, případně vyžádat výpisy z bankovních účtů ředitele městské policie.

pokračování

II. Argumentace účastníků řízení

[5] Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu (dále „napadený rozsudek“) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel zopakoval svou žalobní námitku, že tvrzení žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí jsou evidentně nepravdivá. Zmínil, že vedl v dané oblasti řadu řízení s cílem přimět povinný subjekt požadovanou informaci poskytnout. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, podle kterého zaměstnanec, jemuž je vyplácen plat z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 informačního zákona, a informace o jeho odměně je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu odst. 3 téhož ustanovení. Stěžovatel zdůraznil, že poskytování informací orgány veřejné moci umožňuje její kontrolu veřejností, a dodal, že plní úkoly tzv. hlídacího psa a cílem jeho žádosti je rozvinutí diskuse o platových poměrech vedoucích zaměstnanců územní samosprávy a o nevymahatelnosti informací o nich. Protože informační zákon ani jiný předpis výslovně neupravuje postup pro přezkum správnosti poskytovaných informací ani sankce za poskytnutí nesprávných či neúplných informací, bez přispění soudu se stěžovatel nemůže požadovaných informací vůbec dobrat. V obecné rovině rovněž podle stěžovatele mohlo dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť mu krajský soud neumožnil prověřit, zda poskytnutá informace byla pravdivá, či ne. Krajský soud měl podle stěžovatele namísto formalistického postupu zhodnotit faktickou stránku věci. Současně měl provést navržené důkazy. Krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda stěžovatel uvedl legitimní důvod, který ho opravňoval k přístupu k požadovaným informacím, proto navrhl zrušení napadeného rozsudku.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Trval přitom na zákonnosti svého rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu s tím, že informace poskytnuté stěžovateli ověřil přímo u povinného subjektu, přičemž neshledal žádné pochybení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Namítá-li stěžovatel, že požadované informace žádá s cílem rozvinout veřejnou diskusi o platových podmínkách čelních zaměstnanců samosprávných celků, jež disponují rozsáhlými kompetencemi, a tedy nejsou pouhými řadovými pracovníky, lze jistě souhlasit, že tato otázka je v obecné rovině typicky věcí veřejného zájmu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29, bod 28). Nicméně, při posuzování přípustnosti poskytnutí požadované informace prizmatem čtyřbodového testu proporcionality formulovaného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, je potřeba vycházet z předpokladu, že s postupujícím časem oslabuje zájem na vedení veřejné

diskuse o platových poměrech bývalých veřejných funkcionářů. Legitimitu sdělování informací o platových poměrech osob, které působily ve veřejných funkcích, tj. legitimitu zásahu do jejich soukromí, bude zpravidla náročnější dovodit v případech, kdy od okamžiku, kdy veřejné funkce tyto osoby opustily, uplyne značná doba. Právě v rozsudku č. j. 10 As 542/2021-99 NSS vyslovil, že legitimní zájem na diskusi byl podstatně oslaben, byly-li informace o platových poměrech t. č. jedenáct let staré – zvláště zjevné to bylo u ředitele městské policie, který byl ve funkci dokonce jen do února 2007. V nyní řešené věci stěžovatel požadoval poskytnutí informace o platových poměrech z období před více než 15 lety.

[11] Stěžovatel v žalobě uvedl, že jeho právo na poskytnutí informací je nesporné, zdůrazňoval pak především to, že mu byla poskytnuta nepravdivá informace. Krajský soud zcela korektně vyhodnotil, že stěžovatel dostatečně nevysvětlil, v čem by měl za daných okolností spočívat konkrétní legitimní zájem na veřejné diskusi, který by převážil nad právem někdejšího ředitele městské policie, o jehož platové poměry se jedná, na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, resp. právem na respektování soukromého života, zaručeným čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Přístup krajského soudu koresponduje s přílehlavým pokynem NSS z rozsudku č. j. 10 As 542/2021-99, podle kterého pokud „žalobce nebude s to krajskému soudu pádně vysvětlit, jakému legitimnímu účelu mohou sloužit informace o tom, jaký plat měli před jedenácti až osmnácti lety [tajemník magistrátu] a [bývalý ředitel městské policie], měl by krajský soud v této části žalobu zamítnout.“ Tato stěžovatelova námitka tudíž není důvodná.

[12] Stěžovatel tvrdí, že informace jsou evidentně nepravdivé a že krajský soud neměl posuzovat prvoinstanční a napadené rozhodnutí formalisticky, ale hodnotit pravdivost či úplnost informace, jež mu byla dříve poskytnuta. K tomu NSS podotýká, že mezi stěžovatelem a žalovaným není sporné to, že povinný subjekt obsah požadovaných informací již poskytl. Stěžovatel se nyní pouze domáhá sdělení informací v odlišně strukturované formě, resp. v detailnější podobě, aby mohl ověřit jejich pravdivost. Poskytnutí takto zpracovaných informací o platových poměrech jistě představuje opětovný zásah do práva na soukromí bývalého ředitele městské policie, jehož intenzita se může lišit od zásahu způsobeného dřívějším poskytnutím požadovaných informací o týchž skutečnostech. NSS v rozsudku č. j. 10 As 542/2021-99 přitom jednoznačně judikoval, že záměr žadatele „ověřit“ správnost již dříve poskytnutých informací rozhodně není důvodem, který by ospravedlňoval poskytnutí informace za dlouhých deset let od doby, kdy osoba, o jejíž platové poměry se jedná, opustila veřejnou funkci. Tuto námitku tudíž NSS shledal nedůvodnou. Totéž přirozeně platí také pro navazující námitku, že postupem krajského soudu spočívajícím v neproověření pravdivosti poskytnuté informace došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces.

[13] Navzdory tvrzení stěžovatele není důvodem ospravedlňujícím zásah do základních práv bývalého ředitele městské policie ani obecné tvrzení, že informační zákon explicitně neupravuje kontrolu nad správností poskytovaných informací ani sankce v případě poskytnutí nepravdivé či neúplné informace. Měl-li stěžovatel pochybnost o tom, zda mu byla poskytnuta pravdivá informace, tj. informace v požadovaném rozsahu, měl možnost

pokračování

využít institutu stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace upraveného v § 16a informačního zákona.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Krajský soud rozhodnou právní otázku posoudil správně, stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2024

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u